

הכפר — מהלך שעה וחצי מהמושבה — נקי ומסודר וכך גם תושביו, ערבים נוצרים, שכפרם היה מוקף כולו מטעי תאנה וזית. מן הזיתים היו מפיקים שמן משובח ומספקים תוצרתם למושבה. לשמן ולזיתים וגם לתאנים של דיר מימס יצאו מוניטין בכל הסביבה. הרבינו לטייל לכפר זה בשל שפע העצים הענפים והמצלים שבו.

יהודה הבכור במשפחה שאגב, היה גם אחד המטפסים הנועזים שבין ילדי המושבה ולא היה שעל אחד, ויהי זה במקום תלול ומסוכן למעבר ככל שיהיה, שרגלו לא דרכה שם — החליט יום אחד שעליו להוליך גם את יתר בני הבית למקומות אלה למען ייהנו גם הם מיפי הטבע. אמר ועשה. בבוקר בהיר אחד, באחת משבתות האביב עת הואדי מוריק וריחני, יצאנו כל המשפחה לטיול המקסים המובטח לנו. חצינו את הגשר ואנו בשביל בצידו המזרחי של הואדי ופנינו דרומה לעבר "התנור".

אמרתי "יצאנו כל המשפחה" וגם הלכנו כמעט באותו סדר ובאותו הרכב כמשפחתה של מרים בת ניסים (משירו של אלתרמן) חסר היה רק "החמור הקטן בלעם". ככל שהרחקנו לכת הלך השביל וצר עד שהיה צר מאוד וקשה למעבר ומה גם לקבוצת מטיילים כשלנו. מימיננו ואדי עמוק ותלול, משמאלנו "קיר" בגובה כמה מטרים, ואנחנו על שביל צר ומפחיד, כך לפחות היה בעיני ההורים, ואין רואים באופק מעבר טוב יותר אם בכלל היה שם כזה. מובן מאליו שהטענות בנוסח "איך העזת להביא אותנו למקום כזה", לא אחרו לבוא. אלא שיהודה לא איבד עשתון נותיו ובבטחון של מי שאחראי למעשיו אמר: "אם אינכם רוצים אתם יכולים לחזור". איך הצלחנו להפנות פנינו ולחזור לא זכור לי אבל מסתבר שחזרנו בריאים ושלמים.